

notelaars

zon gezeefd door notelaars
het stil gewemel dat maar niet kan
zwijgen; en jij waarover anders
zou je spreken dan over bomen
langs een bochtige dijk

bladeren wijd en gul als vleugels
en weerom zweef je naar
een betere tijd, je wandelt in sandalen
aan de hand van moeder, jij daar
spiering, witte spillebeen: je sokken
zakken af en hoeveel

spieren moest je kweken
om deze leegte mee te dragen,
deze bult van afscheid
die je wervels kraakt

alleen de troost van notelaars
weeft om je huid een gouden
schijnsel en het ritselt om je
heen, de vederlichte bezigheden
van duizend stille vogels

ze zingen con sordino zoals
violen uit de verte van een dorp,
een buitenwijk waar de dieren
praten en de doden vleugels dragen

ze zeggen in het traag gewemel
van brede bladeren: ach, wat
gewaag jij van verlaten, alle dijken
buigen met hun stroom, al het water
dat naar zee gaat, keert ooit wel
op zijn schreden weer, beschaduwd
door gulle notelaars die goud
strooien op je verweerde huid

Staf De Wilde